

Chương 564: Dính Bẫy

(Số từ: 4572)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:49 PM 23/09/2023

Tôi đã mất cảnh giác.

Trở về đồn, Ellen đặt tôi vào lòng, vuốt ve một lúc, vô tình ru tôi vào giấc ngủ.

Thành thật mà nói, tôi không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ trước sự đụng chạm dịu dàng của Ellen, điều mà tôi đã quen dần.

Khi tôi tỉnh lại, tôi thấy mình bị nhốt trong một cái lồng.

Đó là một âm mưu.

Một kế hoạch.

Có một thủ đoạn ẩn giấu.

Tôi đã bị Ellen lừa dối.

Tôi không thể biết cô ấy đã nói chuyện với ai hay thảo luận điều gì, nhưng có vẻ như Ellen đã quyết định rằng tốt hơn là tôi nên được nuôi dưỡng ở Temple hơn là ở chiến trường nguy hiểm này.

Nếu tôi là một con mèo thật thì việc tôi có thể sống sót và theo chân Lực lượng Đồng minh cho đến nay quả là một điều kỳ diệu.

Nói thẳng ra, vấn đề không phải là lũ quái vật – tôi có thể bị đè chết khi trốn trong hành lý của chúng và sẽ chẳng còn gì để nói.

Tôi có thể biết Ellen đang nghĩ gì mà không cần cô ấy nói ra.

Cô không thể ở lại Temple mãi được.

Ngay cả khi không thể nhìn thấy tôi, cô ấy vẫn muốn đưa tôi đến một nơi an toàn.

Cũng như cô ấy muốn gửi Ludwig trở lại Temple vì điều đó rất nguy hiểm, cô ấy muốn nuôi dưỡng tôi trong Temple vì điều đó cũng nguy hiểm đối với tôi.

-Meow!

Dù tôi có khóc lóc và cào cấu thế nào trong lòng, Ellen vẫn tỏ ra kiên nhẫn chịu đựng.

Chắc hẳn cô rất buồn khi phải chia tay, nhưng chắc cô đã quyết định sẽ tốt hơn nếu có người khác nuôi tôi trong một môi trường an toàn.

Tôi có thể phá vỡ cái lồng nếu muốn, nhưng điều đó sẽ dẫn đến tình huống ngoài tầm kiểm soát.

Không chỉ Ellen, mà ngay cả Scarlett, và Lanian Sesor đều có vẻ đồng tình với lời nói của Ellen, gật đầu như thể đó là hành động tự nhiên. Ludwig, người đã được quyết định quay trở lại Đế quốc, nở một nụ cười gượng nhưng không nói rằng điều đó là vô nghĩa.

Chà... Lúc này Ludwig không có tư cách để lo lắng về một con mèo nào cả.

-Người dùng Dịch chuyển tức thời xin vui lòng lại đây!

Quá trình Dịch chuyển tức thời hàng loạt đã gần hoàn thành.

-Meow!

*Cào!

"Thật bức bối, ta biết. Ta xin lỗi. Chút nữa ta sẽ cho mi ra ngoài."

Ellen thì thầm nhỏ nhẹ, nghĩ rằng tôi đang buồn vì bị mắc kẹt.

*Loé!

Ánh sáng rực rỡ của Dịch chuyển tức thời bao trùm chúng tôi.

***

Ellen đặc biệt bận rộn, nhưng có thể nói rằng ở đồn trú không có nhiều nguy hiểm. Đó là lý do tại sao Ellen có thể có được nhiều thời gian như vậy.

Đúng hơn là Ellen thực sự cần được nghỉ ngơi.

Chính trong thời gian nghỉ ngơi quý giá và hiếm hoi này, không biết kéo dài bao lâu, cô đã quyết định giao phó con mèo cho Temple.

Đây là một vấn đề.

Đó là một vấn đề khá lớn.

Nếu sau này tôi bị bỏ lại ở Temple, tôi sẽ không thể sử dụng Biến đổi mèo được nữa.

Mặc dù tôi có thể cải trang thành một con mèo khác, nhưng chẳng phải sẽ rất đáng nghi nếu một con mèo biến mất và một con khác xuất hiện ngay sau đó sao?

Mặc dù mèo hoang trong Temple chắc chắn sẽ có số phận tốt hơn mèo hoang đồn trú, nhưng tôi không phải là mèo!

Khi trở về Thủ đô Đế quốc, Ellen đội mũ trùm đầu để tránh bị nhận ra.

Cô ấy dường như đang hướng tới ký túc xá của Royal Class, và có một người đi cùng cô ấy không có lý do cụ thể nào cả.

Ludwig, người đã bị mất một cánh tay và nhận được lệnh dự bị hậu phương.

Ellen, quay lại để lại con mèo.

Nhìn theo cách này, Ellen có vẻ như là một người liều lĩnh, nhưng không có ai trách mắng cô vì hành động như vậy, dựa trên những gì cô đã đạt được cho đến nay.

Ludwig và Ellen không phải là bạn thân.

Tuy nhiên, cũng không phải là họ có quan hệ xấu.

“Cậu sẽ nghỉ ngơi à?”

“Không, tôi sẽ quay lại sớm thôi.”

Ellen nhẹ nhàng trả lời câu hỏi của Ludwig.

Giọng cô mang theo cảm giác tội lỗi.

Có vẻ như cô ấy nghĩ việc Ludwig mất đi cánh tay là trách nhiệm của cô ấy.

Vì cô tin rằng mọi chuyện xảy ra sau Thảm Hoạ Cổng đều là lỗi của cô nên cô không thể không nghĩ rằng hoàn cảnh của Ludwig cũng là trách nhiệm của cô.

Và mặc dù điều đó là cần thiết, nhưng việc Ludwig, người bị mất một cánh tay, lại chú ý đến một con mèo dường như là một hành vi kỳ lạ đối với cô.

Tất nhiên, Ludwig sẽ không trách Ellen về điều này.

“Kể từ bây giờ... cậu sẽ ở lại Temple phải không?”

"Ừm. Nhưng tôi sẽ không ngồi yên. Tôi tin rằng ở Temple tôi có thể làm được điều gì đó. Cho dù mọi chuyện diễn ra như thế này... chắc chắn phải có điều gì đó."

Ludwig nói với vẻ vui vẻ.

"Chắc chắn là có. Chắc chắn là có."

Ellen nhẹ nhàng trả lời. Điểm mạnh của Ludwig là bản chất tươi sáng.

Dù bóng tối trong anh ngày càng lớn do chiến tranh và vô số bất hạnh, Ludwig không muốn sự u ám của mình lan sang người khác.

"Hiện tại, tôi đang nghĩ đến những việc như huấn luyện tân binh hoặc gia nhập đội bảo vệ. Tôi có thể xử lý những con quái vật nhỏ. Các khu vực bị nạn được cho là khá nguy hiểm, phải không?"

"Đúng vậy."

Vì Ludwig không còn lựa chọn nào khác ngoài việc quay trở lại Temple nên có vẻ như anh ấy đang cố gắng tìm công việc cần anh ấy ở đó.

"Đừng thúc ép bản thân."

Ellen lặng lẽ thêm vào.

Cuối cùng, có vẻ hiển nhiên rằng một khi Ludwig đã quen với việc sử dụng vũ khí bằng tay trái, anh ấy sẽ cống hiến hết mình cho các nhiệm vụ liên quan đến chiến đấu.

Những nguy hiểm mà anh phải đối mặt ở ngôi đền sẽ ít hơn những nguy hiểm trên chiến trường. Tuy nhiên, không có gì đảm bảo rằng anh ta sẽ không bị thương nặng nữa khi cố gắng giết một con quái vật.

"...Tôi sẽ cẩn thận."

Tay áo phải của Ludwig rung lên trống rỗng.

Tôi đã đến Temple rồi.

Vì vậy, một con mèo đen giống tôi không thể xuất hiện ở căn cứ quân sự được nữa.

Hoạt động của mèo có bị niêm phong vĩnh viễn không?

Lần sau tôi có nên thử điều gì đó tương tự với một con chó không? Tuy nhiên, có cảm giác như tôi có thể sẽ bị xích lại.

Không, không có gì đảm bảo rằng Ellen sẽ tìm được một con vật khác dễ thương như cô ấy đã tìm thấy tôi bây giờ, phải không?

Vấn đề không phải là dễ thương mà là liệu tôi có thể thu hút sự chú ý hay không! Dễ thương không phải là vấn đề cốt lõi!

Đó là... rốt cuộc là như thế nào...?

Về lâu dài, điều này có thể gây ra sự gián đoạn đáng kể cho việc thu thập thông tin tình báo của tôi.

Tuy nhiên, trong ngắn hạn, đó là một tình huống tốt.

Ellen đang đưa tôi thẳng đến Temple, đặc biệt là đến ký túc xá của Royal Class.

Vì vậy, tôi có nhiều khả năng gặp Anna de Gerna và xem họ định làm gì.

Tôi thậm chí còn thường xuyên bắt gặp những cá nhân Class B đã quay lại Temple.

Vì vậy, xét đến việc thu thập thông tin tôi cần ngay bây giờ, không có tình huống nào tốt hơn.

Mặc dù thật khó chịu khi tôi không thể trình sát căn cứ quân sự về lâu dài.

Ở trong ký túc xá Royal Class vài ngày trước khi được đưa đến một khu vực nào đó của Temple sẽ không gây khó khăn quá nhiều cho tôi khi rời đi.

Nhưng trong trường hợp đó, khi Ellen quay lại gặp con mèo sau, tôi sẽ không có mặt ở đó.

Điều gì sẽ xảy ra nếu ai đó cố ép tôi ở lại ký túc xá Royal Class?

Đầu tôi đang bắt đầu đau nhức.

Nhưng tôi có thể làm gì chứ?

Đó là lỗi của tôi khi con thú trở thành bạn với con người và cuối cùng bị nhốt trong lồng.

Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc xuôi theo dòng chảy.

Temple ở rất xa và đoàn tàu ma thuật đã ngừng chạy nên Ludwig và Ellen lặng lẽ đi về phía ngôi đền ở xa.

“Trước đó, tôi thấy các Thánh Hiệp Sĩ tập tụ tập với vẻ mặt rất nghiêm túc... Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ cũng ở cùng họ.”

"Ah."

“Cậu có biết điều gì đã xảy ra không?”

Trước câu hỏi của Ludwig, Ellen gật đầu như thể cô biết câu chuyện.

Ellen có quyền truy cập vào thông tin ra vào tổng hành dinh, nên việc cô và Ludwig biết những điều khác nhau là điều không thể tránh khỏi.

“Tôi không biết chi tiết, nhưng... có chuyện gì đó đã xảy ra ở trụ sở của Thánh Đường Hiệp Sĩ.”

"Chuyện gì đã xảy ra thế?"

“À, tôi nghe nói Lăng mộ của trụ sở đã bị trộm... đại loại như thế.”

Tin đồn chắc chắn sẽ lan đến trại của Lực lượng Đồng minh và tất nhiên nó cũng sẽ đến tai Ellen.

Vẫn chưa ai biết vụ việc có liên quan cụ thể đến bất kỳ sự kiện nào khác như thế nào.

Ludwig sửng sốt trước câu chuyện cướp mộ bất ngờ.

"Tại sao chúng lại làm vậy? Ai đã làm điều đó?"

"Tôi không biết. Vì vậy, các Thánh Hiệp Sĩ có lẽ đã quay trở lại Thủ đô Đế quốc để điều tra vụ việc."

"Tôi hiểu rồi..."

Ludwig im lặng gật đầu.

Họ có thể sẽ phải đối mặt với một cuộc chấn động để điều tra sự kiện bất ngờ và tàn khốc này, trong đó có Eleion Bolton.

Nhưng Death Knight của chúng tôi đã được bổ sung rồi.

Họ sẽ không bao giờ biết rằng những chiếc hài cốt bị đánh cắp đã được chúng tôi sử dụng bằng cách nào đó, và ngay cả khi họ biết thì điều đó cũng không thay đổi được gì. Dù sao thì các Thánh Hiệp Sĩ cũng không thể tìm thấy chúng tôi.

"Tại sao chúng lại trộm mộ? Ở đó có kho báu không?"

"Tôi không biết."

Không thể biết được Ellen thực sự không biết tình hình hay chỉ giả vờ như không biết.

Tôi cũng không thể biết liệu cô ấy có biết hay không biết về những gì Đế quốc hiện đang làm.

"..."

"..."

Một sự im lặng khó xử khác trôi qua giữa họ.

Ellen và Ludwig không nói nhiều với nhau.

Đầu tiên, họ không đủ thân thiết để được coi là bạn bè.

Khi họ đến gần cổng chính của Temple.

"Ước gì tôi có thể mạnh mẽ như cậu."

"..."

Tôi thua vì tôi yếu đuối.

Tôi đau vì tôi yếu đuối.

Yếu đuối.

Ludwig có vẻ bức bối vì sự yếu đuối của mình và ghen tị với sức mạnh của Ellen, thứ mà anh không thể sở hữu được.

"Cậu..."

Ludwig nhìn Ellen.

"Cậu... có ý định trả thù Reinhardt không...?"

Đôi mắt của Ellen mở to trước câu hỏi độc ác.

Có phải anh ấy đang hy vọng rằng Ellen sẽ đảm nhận vai trò của anh ấy vì anh ấy không thể tự mình đảm nhận vai trò đó?

Cô không thể nói không.

Cô không nên trả lời như vậy cho Ludwig.

Bất kể cô ấy đang nghĩ gì, tôi thầm hy vọng Ellen sẽ nói cho anh ấy biết những điều anh ấy cần nghe.

"Tôi nghĩ... một ngày nào đó... chúng tôi phải... chiến đấu..."

Cuối cùng, Ellen nói với vẻ mặt đầy quyết tâm.

Ludwig sẽ không hài lòng chỉ với câu trả lời đó của Ellen.

"...Tôi xin lỗi. Người như tôi không nên hỏi cậu...Tôi không có quyền nói bất cứ điều gì..."

Nhưng có vẻ như anh càng ghét hoàn cảnh của mình hơn.

Việc anh phải nhờ đến người khác để trả thù.

Điểm yếu của chính mình.

Anh càng ghét nó hơn.

***

Vì vậy, theo một cách nào đó, tôi đã bị mắc mưu của Ellen.

Tôi không thể ngủ hay ăn vì cô ấy cứ vuốt ve tôi và khi tỉnh dậy, tôi đã bị nhốt trong lồng.

Cuối cùng tôi trở về Thủ đô Đế quốc, vẫn bị nhốt trong lồng.

Không rõ liệu Ellen đã tự mình nghĩ ra ý tưởng này hay cô ấy đã đưa ra kết luận này sau khi thảo luận với những người khác.

Bất kể ai đã nghĩ ra ý tưởng này trong quân đồn trú của Royal Class, có khả năng sẽ không có ai phản đối quyết định này.

Ngay cả khi họ muốn gặp và vuốt ve tôi thường xuyên, họ vẫn nghĩ rằng tốt hơn hết là tôi nên lớn lên yên bình trong một môi trường an toàn hơn là một môi trường nguy hiểm. Mặc dù điều này có thể gây ra vấn đề cho việc thu thập thông tin trong tương lai, nhưng việc tôi trốn thoát sẽ không thành vấn đề.

Chỉ cần không có ai giam giữ tôi, tôi có thể trở về Edina.

Vì tôi đã chuẩn bị sẵn một cuộn Dịch chuyển tức thời cho trường hợp khẩn cấp nên tôi chắc chắn mình có thể làm được.

Tuy nhiên, tôi lại hiểu lầm một lần nữa.

Tôi tưởng Ellen định để tôi ở ký túc xá Royal Class của Temple.

Trên thực tế, Ellen đã trở lại Temple cùng với Ludwig.

Họ phải dừng lại một lúc trước cổng chính của Temple.

"Đây có phải là con mèo mà Anh Hùng đang nuôi không?"

"Hả? À... Vâng."

Người bảo vệ hỏi Ellen một câu hỏi khá đặc biệt.

Dù sao đi nữa, Ellen đã đưa tôi đến ký túc xá của Royal Class.

Tuy nhiên, sau khi Ludwig quay trở lại ký túc xá Class B để sắp xếp hành lý, Ellen đã đến ký túc xá Class A của sinh viên Royal Class năm hai.

"Đây có phải là con mèo không?"

"Đúng vậy."

Ellen cẩn thận mở lồng ra, nói: "Chăm sóc nó."

Trước mắt tôi là Hoàng đế Bertus.

Đánh giá từ biểu hiện của Bertus, có vẻ như họ đã thảo luận trước về vấn đề này?

"Được rồi, nó sẽ không quá khó khăn đâu."

Không. Điều này quá an toàn!

Có phải ý định của họ là muốn tôi không ở trong Temple mà ở trong Cung điện, đặc biệt là ở Tetra?!

Tôi sẽ không thể đi đâu được nếu quá an toàn như thế này!

Điều này sẽ không được!

-Meow!

Ellen, ngạc nhiên trước bước nhảy đột ngột của tôi, ôm lấy tôi khi tôi bám vào ngực cô ấy.

-Meow meow meow meow!

"Chờ một chút, không sao đâu."

Ellen nhẹ nhàng đẩy tôi ra và cố đặt tôi vào lòng Bertus.

-Meow meow meow meow!

"Hình như... nó không thích tôi nhỉ?"

"..."

Nhìn tôi nổi cơn thịnh nộ, Bertus cười khúc khích trong khi Ellen tỏ ra bối rối không biết phải làm gì.

Điều này sẽ không được!

Khoảnh khắc bước vào Cung điện, tôi không thể ra ngoài và mọi người ở Edina sẽ hoảng sợ vì tin rằng Ma vương đã mất tích!

Tôi không phải là con mèo của Temple.

Ellen đang cố biến tôi thành con mèo của Hoàng đế.

***

Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi là một con mèo hoang bằng cách nào đó đã thâm nhập vào Lực lượng Đồng minh?

Một chú mèo con đi lạc tìm cách thâm nhập vào Lực lượng Đồng minh sẽ lọt vào mắt xanh của Anh hùng vì sự dễ

thương của nó, cuối cùng trở thành con mèo của Hoàng đế.

Đó sẽ là sự thăng tiến phi thường về địa vị đối với một sinh vật chứ không phải con người.

Mặc dù có thể không có lịch sử về thế giới động vật nhưng nếu có thì đó sẽ là một sự kiện đáng chú ý trong giới báo chí về động vật.

Một chủ đề ở nước ngoài, vâng.

Nhưng tôi không phải là một con mèo; Tôi là Ma vương đã biến thành một con mèo để thu thập thông tin.

...Điều này có vẻ giống một chủ đề nước ngoài hơn?

Dù sao, tôi đánh giá cao sự quan tâm của họ, nhưng điều này sẽ không hiệu quả.

Temple thì ổn, nhưng Cung điện thì hoàn toàn không thể.

Không phải là ở trong Cung điện mà là trở thành con mèo của Hoàng đế.

Tôi chắc chắn sẽ hoàn toàn bị trói buộc.

Ellen đang cố gắng đảm bảo tôi có thể sống ở nơi an toàn nhất trên thế giới.

Hơn nữa, Bertus dường như không có ý định từ chối yêu cầu của Ellen.

Điều này sẽ không được.

Tôi đã sử dụng mọi phương tiện theo ý mình.

Ellen cố ép tôi vào vòng tay của Bertus hoặc bắt tôi ngồi vào lòng anh ấy, nhưng tôi vặn vẹo và quẩn quại như điên, khóc và thậm chí nhe răng.

"Tôi không biết mình là loại người không thể được động vật yêu thương."

Bằng cách nào đó, Bertus có vẻ bị tổn thương.

Không.

Nó không phải như thế...

"...Tại sao chuyện này đang xảy ra?"

Ellen, như thể đang buồn bã, bắt đầu vuốt ve con mèo điên đang nhe răng với Hoàng đế, con người đáng kính nhất, trong khi nó ngồi trên đùi cô.

Chắc là vì nó là động vật và không biết gì hơn. Cả hai dường như đều hiểu điều đó theo cách đó.

Ellen sẽ không thể đẩy tôi vào Bertus vì tôi rất ghét điều đó.

Nếu họ thực sự cố gắng ép tôi vào vòng tay của anh ấy, tôi sẽ phải trốn thoát bằng cách sử dụng sức mạnh của mình, ngay cả khi tôi phải trở lại hình dạng thật của mình.

Điều gì sẽ xảy ra sau đó, cho dù đó là một cuộc chiến hay điều gì khác, thật kinh khủng khi tưởng tượng.

Dù sao đi nữa, đó là một cảnh tượng hiếm thấy.

Bằng cách nào đó, tôi đã thấy Bertus và Ellen đang trò chuyện riêng và không có nghi ngờ hay nghi ngờ nào về điều đó.

“Tôi có thể đến Cung điện mà.”

Hoàng đế là người đi gọi người chứ không phải là người đi gặp.

Ngay cả khi Ellen là người đặc biệt thì việc đến Cung điện sẽ thuận tiện hơn cho cô ấy, đặc biệt nếu cô ấy đang trên đường giao phó con mèo cho anh ấy.

“À, tôi có một số việc cần kiểm tra ở Temple nên tôi đã ở đây được vài ngày.”

Vấn đề anh ấy đang đề cập đến có liên quan đến thí nghiệm mà tôi đang nghĩ đến không?

Có đúng là thí nghiệm đang diễn ra tại Temple và Bertus đang kiểm tra nó?

Nhưng chỉ riêng cuộc trò chuyện này đã đóng vai trò là đầu mối.

Nếu Ellen biết về chủ đề này thì Bertus sẽ không cần phải nói vòng vo với câu “những vấn đề cần kiểm tra”.

"Tôi hiểu rồi."

Câu trả lời của Ellen dường như không thể hiện nhiều sự tò mò về vấn đề này, tỏ rõ rằng cô không biết.

Cho dù đó là điều tốt hay điều xấu, tôi không chắc chắn.

Nhưng rõ ràng là Bertus không nghĩ rằng việc Ellen biết về những vấn đề như vậy sẽ là điều tốt.

"Ellen, không phải là cậu sẽ cần quay lại ngay. Cậu có thể nghỉ đông ở đây cũng không sao. Khu vực xung quanh Serandia không thể được coi là an toàn tuyệt đối, nhưng cậu đã phải chịu đựng nhiều nhất khi dọn dẹp khu vực gần đó. Và cậu đã phải chịu đựng nhiều nhất. Đến giờ này cậu vẫn chưa có một kỳ nghỉ thích đáng phải không? Có vẻ như con mèo này không hề có ý định được tôi nuôi dưỡng. Chẳng phải sẽ tốt hơn nếu cậu chăm sóc nó ở đây một thời gian sao?"

-Meow

Điểm tốt.

"..."

Ellen lặng lẽ cù vào sau đầu tôi.

Ý cậu là sau khi làm việc chăm chỉ nhất, em ấy thậm chí còn không được nghỉ ngơi?

Sau trận chiến ở Serandia, Ellen bận rộn dọn dẹp lũ quái vật trong khu vực mà không hề nghỉ ngơi.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã gần xong rồi, cô ấy không cần phải ở lại đồn trú chờ nhiệm vụ tiếp theo nữa.

Có vẻ như ban đầu Ellen định giao tôi cho Bertus và quay trở lại đồn trú của Lực lượng Đồng minh ngay lập tức.

"Đã lâu rồi bạn chưa đến ký túc xá. Hãy nghỉ ngơi khi ở đây."

Bertus đã gặp Ellen ở ký túc xá chứ không phải ở Cung điện.

Điều đó một phần là do Bertus đã ở Temple được vài ngày, nhưng có vẻ như anh ta định cho Ellen nghỉ ngơi tại ký túc xá trong khi cô ấy quay lại.

"Tôi thực sự có thể làm điều này?"

"Còn ai khác ngoài cậu có thể?"

Trên đùi Ellen, cô ấy đặt tay lên eo tôi và nhìn xuống tôi, nói nhỏ.

"Ta có xứng đáng không..."

Sự tội lỗi và tự trách móc trong mắt cô hiện rõ.

Việc Ellen hoạt động không ngừng nghỉ và không chịu cho bản thân nghỉ ngơi một phần là do cô cảm thấy tội lỗi và tự trách mình.

Trong một lúc, Bertus vẫn im lặng.

"Có cảm giác như mọi chuyện đã xảy ra... tất cả... đều là lỗi của tôi."

Tôi biết Ellen tự trách mình về cái chết của Delphine cũng như vụ việc với Ludwig. Tôi lặng lẽ nhìn lên đôi mắt đang dần trở nên trong suốt của Ellen.

Ellen.

Bertus.

Và tôi.

Những người ở trung tâm của Thảm Hoạ Cổng đều tập trung ở đây.

"Nếu chúng ta bắt đầu tranh luận xem ai là người có lỗi và ai là người có vấn đề thì cuộc tranh cãi sẽ không có hồi kết."

"..."

"Ngay cả khi tôi tự trách mình, nghĩ rằng tất cả những điều này có thể là lỗi của tôi, nó cũng không kết thúc được Thảm Hoạ Cổng. Việc khất khe với bản thân sẽ không kết thúc mọi thứ."

"..."

"Chúng ta đã thấy con người yếu đuối đến mức nào."

Chúng ta phải đối mặt với cái chết của con người một cách dễ dàng mỗi ngày.

Con người rất dễ bị tổn thương, dễ chết và bị tổn thương.

"Cậu mạnh mẽ, nhưng cuối cùng, cậu cũng là con người."

"..."

"Cậu cũng đang gục ngã."

Nghe những lời của Bertus, Ellen nắm chặt chiếc bùa hộ mệnh quanh cổ.

"Vì vậy, hãy nghỉ ngơi trong mùa đông. Cậu không cần phải ở cùng Lực lượng Đồng minh để sống sót qua mùa đông, và nếu Lực lượng Đồng minh sụp đổ mà không có cậu, thì ngay từ đầu họ đã không có ý nghĩa gì. Lực lượng Đồng minh cần các chiến binh bên cạnh họ, tốt nhất là không phải trên bờ vực. Để được như vậy, cậu cần nghỉ ngơi khi cần thiết."

"..."

"Không có con người nào mà không mệt mỏi. Giờ là lúc cậu nên nghỉ ngơi."

"...Vâng."

Chiến đấu và ném mình vào trận chiến, chỉ tập trung vào những gì phía trước, con người kiệt sức, và Ellen cũng không ngoại lệ.

Lực lượng Đồng minh không cần một chiến binh dễ bị tổn thương.

Một chiến binh phục hồi thể xác và tinh thần trong mùa đông, trở lại với đầy đủ sức mạnh.

Ellen dường như không thể bác bỏ lời nói của Bertus, gạt đầu trong khi vẫn cầm chiếc bùa hộ mệnh.

Đã lâu lắm rồi tôi mới được nghe Bertus nói chuyện trực tiếp.

Tôi biết anh ấy đã thay đổi, nhưng tận mắt chứng kiến thì thật kỳ lạ.

Bertus, người từng là một nhân vật phản diện, giờ đây là người mà tôi không thể nhìn nhận theo cách đó dù tôi có cố gắng thế nào đi chăng nữa.

Ngay từ đầu, Bertus hầu như không phải là nhân vật phản diện trong mắt tôi trong suốt thời gian chúng tôi ở trong Temple. Khoảnh khắc gần nhất là ngay trước Thảm Hoạ Cổng, nhưng điều đó đã không xảy ra vì Bertus là một nhân vật phản diện.

Sau Thảm Hoạ Cổng, Bertus dường như luôn sống mà không có chiếc mặt nạ mà anh từng đeo.

Từ Bertus như vậy, tôi có thể cảm thấy tội lỗi, tự trách móc và ý thức trách nhiệm.

Tuy nhiên, điều đáng sợ hơn nữa là Bertus khi còn là kẻ phản diện lại chưa bao giờ làm những việc như vậy.

Người ta cho rằng Bertus, không còn là nhân vật phản diện, giờ đây còn thực hiện những hành động khủng khiếp hơn.

"Tôi sẽ nghỉ ngơi. Tôi cần nói chuyện với Ludwig."

"Được rồi."

Bertus rời khỏi chỗ ngồi sau khi để lại những lời đó.

May mắn thay, không có sự cố nào bị kéo đến Cung điện Hoàng gia Emperatos.

Ellen cúi đầu nhìn tôi.

"Ta ước gì mình có thể..."

Ellen nói với giọng buồn bã.

"Ta không thể... lúc nào cũng... ở bên mi."

Lời nói của cô ấy có nhiều lớp ý nghĩa.

Mặc dù cô ấy đã đồng ý nghỉ ngơi một thời gian nhưng cuối cùng cô ấy sẽ phải quay trở lại căn cứ của Lực lượng Đồng minh.

Điều đó cũng có nghĩa là Ellen không có nhiều thời gian để chăm sóc một sinh vật nhỏ.

Và cuối cùng, đó là sự tồn tại của cô ấy hoàn toàn biến mất.

Ellen không thể lúc nào cũng ở bên tôi nên cô ấy đã tìm được người có thể, và người đó là Bertus.

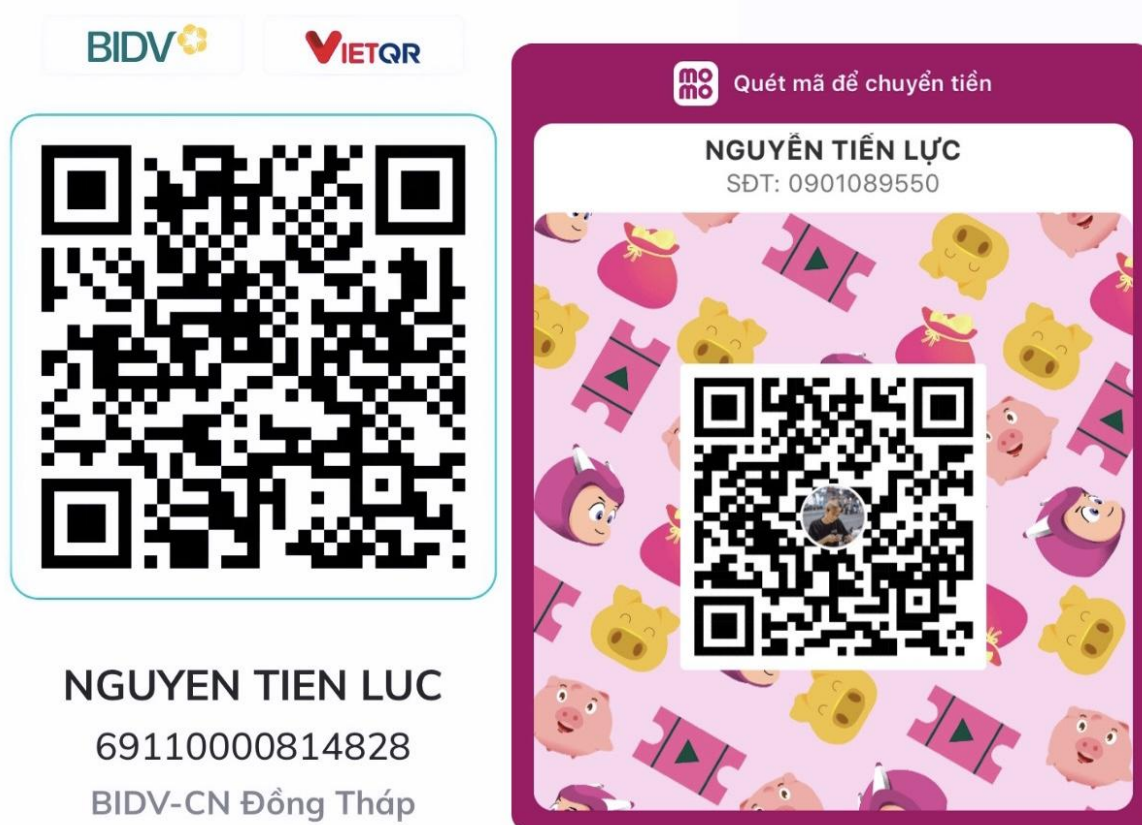
-Meow

"...Ta nên làm gì?"

Cuối cùng, Ellen thở dài và ôm lấy tôi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading